

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 95/2013-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti K. D., B., zastúpenej advokátom JUDr. A. O., Advokátska kancelária, N., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 9/2003 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo K. D. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 9/2003 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava IV prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 9/2003 konal bez zbytočných prietáhov.

3. K. D. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisíc päťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť K. D. trovy konania v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. A. O., Advokátska kancelária, N., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 95/2013-7 z 12. februára 2013 prijal na ďalšie konanie sťažnosť K. D., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 9/2003.

Následne ústavný súd 27. februára 2013 vyzval okresný súd na vyjadrenie k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 28. marca 2013. V jeho prílohe sa nachádzal súdny spis a vyjadrenie predsedníčky okresného súdu s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

„Dňa 28.1.2003 bol podaný na súd návrh na začatie konania.

Dňa 30.7.2003 súd doručil výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh, ktorú prevzal právny zástupca navrhovateľky dňa 18.8.2003.

Dňa 24.11.2003 súd doručil odporcovi návrh, ktorý prevzal dňa 5.12.2003 a súčasne odpoved' na hore uvedenú žiadosť.

Dňa 23.1.2004 doručil odporca súdu vyjadrenie k návrhu.

Dňa 16.4.2004 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 30.4.2004.

Dňa 30.4.2004 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 18.6.2004.

Dňa 18.6.2004 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené s tým, že právny zástupca navrhovateľky zabezpečí účasť svedkov.

Dňa 8.10.2004 súd právnym zástupcom účastníkov oznámil, že pojednávanie vo veci dňa 8.10.2004 bude odročené z dôvodu neprítomnosti zákonnej sudkyne.

Dňa 8.10.2004 bolo pojednávanie odročené na termín 14.1.2005.

Dňa 26.10.2004 doručila navrhovateľka súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia na vyslovenie zákazu nakladania s nehnuteľnosťou.

Dňa 11.11.2004 súd uznesením (č.k. 23C 9/2003-173) zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Dňa 3.12.2004 podala navrhovateľka súdu odvolanie proti predmetnému uzneseniu.

Dňa 6.12.2004 doručil súd právnemu zástupcovi odporcu odvolanie a súčasne predložil spis s opravným prostriedkom Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní. Spis bol doručený odvolaciemu súdu dňa 13.12.2004.

Dňa 28.2.2005 Krajský súd v Bratislave napadnuté uznesenie tunajšieho súdu potvrdil (uzn. KS v BA, č.k. 3Co 397/04-186).

Dňa 20.4.2005 sa konalo pojednávanie, na ktorom súd vypočul aj svedkov a ktoré bolo odročené na termín 3.6.2005.

Dňa 3.6.2005 sa konalo pojednávanie, na ktorom boli vypočutí účastníci konania, ich právni zástupcovia a svedkovia, pričom pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že o nariadení znaleckého dokazovania súd rozhodne.

Dňa 29.7.2005 bol vytýčený termín pojednávania na deň 2.11.2005.

Dňa 2.11.2005 sa konalo pojednávanie, na ktorom boli vypočutí účastníci konania a ich právni zástupcovia a taktiež svedkovia. Pojednávanie bolo odročené na termín 1.2.2006 s tým, že bude predvolaný ďalší svedok.

Dňa 1.2.2006 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 6.2.2006 za účelom vyhlásenia rozhodnutia.

Dňa 6.2.2006 sa konalo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

Žiadosťou zo dňa 28.2.2006 požiadala zákonná sudkyňa o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia do 8.4.2006, pričom jej žiadosti bolo vyhovené.

Dňa 8.4.2006 súd doručil právnym zástupcom účastníkov konania rozsudok č.k. 23C 9/2003-257 zo dňa 6.2.2006. Obaja právni zástupcovia účastníkov prevzali rozsudok dňa 13.4.2006.

Dňa 26.4.2006 podala voči predmetnému rozsudku odvolanie navrhovateľka.

Predkladacou správou zo dňa 26.4.2006 súd predložil spis s opravným prostriedkom na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave.

Dňa 28.4.2006 bolo súdu doručené odvolanie odporcu voči predmetnému rozsudku.

Dňa 25.7.2006 bol na Krajskom súde v Bratislave vytýčený termín pojednávania na deň 7.3.2007.

Dňa 7.3.2007 sa na Krajskom súde v Bratislave konalo pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie (uzn. KS v BA, č.k. 2Co 195/06-28!).

Dňa 3.10.2007 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že nový termín pojednávania vytýči zákonná sudkyňa.

Dňa 19.11.2007 právny zástupca navrhovateľky doručil súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní dňa 5.12.2007.

Dňa 5.12.2007 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že vo veci bude nariadené znalecké dokazovanie.

Dňa 22.1.2008, uznesením č.k. 23C 9/2003-205 súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctvo, odhad hodnoty nehnuteľností.

Dňa 29.2.2008 bol súdu doručený znalecký posudok č. 14/2008 spolu s vyúčtovaním znaleckej odmeny.

Dňa 21.5.2008 sa konalo pojednávanie, ktoré súd odročil na neurčilo s tým, že znalcovi bude nariadené vypracovanie doplňujúceho znaleckého posudku.

Dňa 2.6.2008 doručil odporca súdu doplňujúce otázky na znalca.

Dňa 2.6.2008 súd uznesením č.k. 23C 9/2003-330 nariadil znalcovi vypracovať doplňujúci znalecký posudok k podanému znaleckému posudku č. 14/2008.

Dňa 26.6.2008 znalec doručil súdu dodatok č. 1 k znaleckému posudku č. 14/2008 spolu s vyúčtovaním znaleckej odmeny.

Dňa 25.9.2008 bolo účastníkom konania a ich právnym zástupcom doručované upovedomenie o odročení pojednávania z dôvodu pracovných povinností zákonnej sudkyne.

Dňa 12.11.2008 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 12.12.2008.

Dňa 12.12.2008 sa konalo pojednávanie, na ktorom boli vypočutí účastníci a ich právni zástupcovia a ktoré bolo odročené na termín 25.2.2009.

Dňa 25.2.2009 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 22.4.2009 s tým, že bude robený dopyt vo veci zostatku pôžičiek účastníkov.

Dňa 22.4.2009 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 24.6.2009.

Dňa 11.5.2009 zaslal právny zástupca navrhovateľky ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní dňa 24.6.2009.

Dňa 24.6.2009 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 23.9.2009.

Dňa 23.9.2009 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 25.11.2009 s tým, že bude opätovne robený dopyt na Štátny fond rozvoja bývania.

Dňa 24.9.2009 písomne ospravedlnila navrhovateľka neúčast' na pojednávaní dňa 23.9.2009 a zároveň oznámila zmenu sídla právneho zástupcu.

Dňa 25.11.2009 bolo pojednávanie odročené na termín 10.2.2010.

Dňa 10.2.2010 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 17.3.2010 s tým, že právna zástupkyňa odporcu založí do spisu návrh súdneho zmieru.

Dňa 2.3.2010 právny zástupca odporcu doručil súdu návrh dohody o mimosúdnom vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Dňa 17.3.2010 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na termín 7.4.2010 na vyhlásenie rozsudku.

Dňa 7.4.2010 sa konalo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok (č.k. 23C 9/2003-447), ktorým súd vypořiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

Dňa 27.4.2010 podala navrhovateľka voči predmetnému rozsudku odvolanie.

Dňa 25.5.2010 súd predkladacou správou predložil spis s opravným prostriedkom na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave uznesením, č.k. 2Co 122/2010-485 zo dňa 15.8.2012 rozsudok tunajšieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 13.9.2012 tunajší súd doručil predmetné rozhodnutie KS v BA spolu s výzvou na doplnenie dokazovania účastníkom konania.

Dňa 28.9.2012 navrhovateľka doručila súdu návrh na doplnenie dokazovania.

Dňa 10.10.2012 odporca doručil súdu návrh na vykonanie dokazovania.

Dňa 15.11.2012 súd vyzval právnu zástupkyňu odporcu na zaslanie písomných informácií potrebných na doplnenie dokazovania (názov bankového ústavu rodičov odporcu a ich čísla účtov a názov a sídlo ich zamestnávateľa).

Dňa 14.12.2012 právna zástupkyňa odporcu doložila podklady pre doplnenie dokazovania (oznámenie o názve bankového ústavu a vkladných knižkách, názov a sídla zamestnávateľov).

Dňa 10.1.2013 súd doručil bývalým zamestnávateľom rodičov odporcu výzvu na poskytnutie súčinnosti pri doplnení dokazovania, avšak neúspešne, nakoľko sa zásielky súdu vrátili späť s označením adresát neznámy.

Dňa 25.2.2013 súd opätovne vyzval právnu zástupkyňu odporcu na uvedenie novej adresy zamestnávateľov rodičov odporcu, nakoľko sa túto nepodarilo súdu zistiť.

Dňa 18.3.2013 právna zástupkyňa odporcu e-mailom doložila podklady pre doplnenie dokazovania v zmysle výzvy súdu (oznámenie adresy zamestnávateľov rodičov odporcu).“

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný a doručený 28. marca 2013, zistil aj ústavný súd.

Predsedníčka okresného súdu ďalej vo svojom vyjadrení k veci ďalej uviedla, že „spis tunajšieho súdu bol za účelom konania a rozhodovania o podaných odvolaniach celkovo trikrát zasielaný na Krajský súd v Bratislave. V obdobiach od 13.12.2004 - 18.4.2005, od 28.4.2006 - 5.4.2007 a od 26.5.2010 - 31.9.2012 sa preto spis nachádzal na krajskom súde.

Ako je zrejmé aj z prehľadu procesných úkonov mám za to, že tunajší súd vo veci 23C 9/2003 priebežne koná. Jediný zbytočný priesťah zo strany tunajšieho súdu musím s poľutovaním konštatovať v období od podania návrhu na začatie konania do výzvy súdu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh. t.j. od 28.1.2003 do 30.7.2003.

Dĺžka konania bola ovplyvnená potrebou rozsiahleho dokazovania vo veci, pričom k celkovej dĺžke konania prispeli aj samotní účastníci konania. Vo veci bolo nariadených celkom 24 pojednávaní. Sama navrhovateľka (sťažovateľka) sa nedostavila na

pojednávania dňa 5.12.2007, 24.6.2009 a 23.9.2009. Z dôvodu neprítomnosti odporcu boli zase odročené pojednávania dňa 30.4.2004 a dňa 22.4.2009.“.

Predsedníčka okresného súdu v závere svojho vyjadrenia vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom vyjadrení z 22. mája 2013 oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní v uvedenej veci a súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľka žalobcom (vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov), ústavný súd konštatuje, že obdobné žaloby možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej náročnosti prerokovávanej veci, hoci ústavný súd pripúšťa, že rozsiahle dokazovanie čiastočne prispelo k doterajšej dĺžke napadnutého konania.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že k doterajšej dĺžke napadnutého konania prispela

čiastočne aj sťažovateľka, respektíve jej právny zástupca, pretože pre ich ospravedlnenú neúčast' na pojednávaniach okresný súd celkom trikrát odročil nariadené pojednávania. Nad rámec uvedeného sťažovateľka v doterajšom priebehu konania poskytovala primeranú súčinnosť a na výzvy okresného súdu reagovala včas. Tieto skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri stanovení finančného zadost'učinenia.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil a identifikoval dve obdobia neodôvodnenej nečinnosti. Prvým obdobím nečinnosti v trvaní približne štrnásť mesiacov bolo obdobie od doručenia návrhu (28. januára 2003) až do nariadenia prvého pojednávania vo veci (16. apríla 2004). Počas tohto obdobia okresný súd vykonal len dva jednoduché úkony, a to vyzval sťažovateľku na zaplataenia súdneho poplatku (30. júla. 2003, pričom poplatok bol zaplatený 28. augusta 2003) a doručil odporcovi návrh (5. decembra 2003, ku ktorému sa odporca vyjadril 23. januára 2004). Druhým takýmto obdobím neodôvodnenej nečinnosti bolo obdobie od doručenia zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 195/2006 zo 7. marca 2007 (krajský súd doručil súdny spis spolu s uvedeným uznesením krajského súdu okresnému súdu) 5. apríla 2007 do pojednávania konaného 5. decembra 2007, teda v trvaní osem mesiacov. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v tomto období bol určený termín pojednávania na 3. október 2007, ktorý však z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne bol odročený na 5. december 2007. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní okresného súdu identifikoval celkom 20 mesiacov neodôvodnenej nečinnosti.

Ústavný súd pri hodnotení postupu okresného súdu vychádzal aj zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Podľa názoru ústavného súdu v posudzovanom prípade by bolo možné akceptovať obranu okresného súdu, pokiaľ poukazuje na objektívny faktor, ktorý prispel k doterajšej dĺžke konania. Ide o obdobie od 28. apríla 2006 do 5. apríla 2007 a od 26. mája 2010 do 11. septembra 2012 (teda celkovo tri roky a tri mesiace), počas ktorého sa súdny spis nachádzal na krajskom súde v rámci odvolacieho konania a plynulý postup konania na okresnom súde bol v tomto období značne obmedzený. Na druhej strane ústavný súd v tejto súvislosti musí konštatovať, že hoci okresný súd v zásade vo veci aj priebežne konal (okrem už uvedených období nečinnosti) a v napadnutom konaní nariadil celkom dvadsaťštyri pojednávania, jeho dva meritórne rozhodnutia boli krajským súdom zrušené pre nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť, resp. z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo jednak svedčí o neefektívnej a nesústredenej činnosti okresného súdu a zároveň oslabuje objektivizáciu doterajšej dĺžky trvania napadnutého konania.

Uvedené skutočnosti podľa názoru ústavného súdu vo svojom súhrne prispeli k stavu, že konanie na prvom stupni trvá už vyše 10 rokov a nie je doteraz právoplatne skončené. Najmä z tohto dôvodu, ale aj na základe ďalších uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade so základným právom sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, preto konštatuje, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 23 C 9/2003, došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky (bod 1 výroku nálezu).

Na základe toho, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky, v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súde, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 9/2003 konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ktoré odôvodnila intenzitou zásahov do jej práv, ako aj dĺžkou ich trvania.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neefektívny postup, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde a všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom na výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2011 v sume 763 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2012 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 127,16 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľky aj nárok na náhradu režijného paušálu za dva úkony právnej služby podľa

vyhlášky vykonané v roku 2012 po 7,63 €. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľke, spolu takto predstavuje sumu 269,58 €.

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013